

The Geller Edition

שרשרת זהב

Forcing the Law

כופים לעשות מצוות

לרפואה שלימה
שמואל יעקב בן רחל

Vol IV

COMPILED BY

R' SHMUEL IANN

Dayan at Beis Din Shaarei Horaah

With

Rabbi Mendy Brukirer

Design and Print:

732.475.0101 • machon@bpprintgroup.com

To join and learn more visit
JXKollel.com

שרשרת זהב

These booklets are called **Sharsheres Zahav** (*Golden Chain*), based on the verse describing the golden chains of the Choshen (Shemos 28:13–14). Just as those chains connected the Choshen to its proper place, so too these works are intended to be small links in the golden chain of Torah transmission, connecting the learner to the teachings of Chazal, the Rishonim, the Acharonim, and the great Torah scholars of every generation.

In particular, these booklets seek to connect the reader to the illuminating Torah of the **Ketzos HaChoshen**, whose teachings serve as a central foundation throughout. Everything written here is based on the sacred words of our sages and was prepared through sincere effort to clarify and understand the sugyos in the light of their teachings.

May Hashem grant that these words find favor among those who study Torah, and may these works become worthy additions to the eternal chain of Torah transmission from generation to generation.

Amen.

How to Read This Sheet?

Each source appears first in the original Hebrew or Aramaic, with a plain English version directly underneath. A Sugya Note helps explain the source in everyday words.

A Term Note defines an important word or idea. A Takeaway sums up the main point in a line or two.

You do not need any background to follow along. Read each source, then the English, then the note. The sheet is built to walk you through the discussion one step at a time.

Do not worry if you do not finish the sheet in one sitting. A good Torah session is not measured only by how much you finish, but by how deeply you learn to think through the discussion.

Forcing the Law כופים לעשות מצוות

Opening Frame

Reuven claims that Shimon owes him \$1,000. Shimon denies it. Ordinarily, they would bring the case before a Beis Din, a Jewish court of three judges. But what if only one qualified judge hears the case and rules that Shimon must pay?

A Torah court has two different jobs. One is to decide the law: who owes whom. The other is to enforce its ruling. If Shimon refuses to pay, the court may need to force payment by collecting the money from his property.

Can these two powers be separated? Can one judge issue a binding ruling, while three judges are needed to force Shimon to pay? Or if one judge cannot enforce the ruling, can he decide the case at all?

Term Note

בית דין | *Beis Din*

A rabbinical court. It rules on questions of Jewish law and, in the right circumstances, can force people to follow those rulings.

Term Note

כפייה | *kefiyah*

Forcing someone to do what the law requires.

I. One Judge or Three

What the Torah actually requires to decide a money case

ויקרא כ"ד:כ"ב | Vayikra 24:22

The Torah

With justice shall you judge your fellow.

בצדק תשפוט עמיתך

גמרא סנהדרין ג' | Gemara, Sanhedrin 3a

The Talmud Bavli records the discussions of the Sages of Babylonia, mainly from the 3rd to 6th centuries. It is the central text of the Oral Torah and the foundation of later halachic discussion.

Rav Acha the son of Rav Ika said: On the level of Torah law, even one judge is valid, for the verse says, “With justice shall you judge your fellow.” The requirement of more judges is because of *yoshevei keranos*.

פרק דיני ממונות (סנהדרין, ג.), רב אחא בריה דרב איקא אמר מדאורייתא חד נמי כשר שנאמר בצדק תשפוט עמיתך, אלא משום יושבי קרנות.

Term Note

Yoshevei keranos | יושבי קרנות

People sitting on street corners. Here it means untrained people who may get involved in judging cases without really knowing the law.

רש"י, סנהדרין ג' | Rashi, Sanhedrin 3a

Rabbi Shlomo Yitzchaki (1040–1105) lived in Troyes, France. His commentaries on the Talmud and Chumash became basic to Jewish learning because he explains difficult passages in very few words. Almost no one studies these texts without Rashi.

By Torah law, even one judge is valid in cases of admission and loan, because the verse writes “you shall judge” in the singular. Still, the requirement of three judges in cases of admission and loan is not Torah law, but Rabbinic law. It is a decree because of *yoshevei keranos*, merchants who are not expert in the nature of the law, who may free the person who is really obligated and obligate the person who should be free.

וז"ל, מדאורייתא חד נמי כשר, בהודאה והלואה, דכתיב תשפוט לשון יחיד וכו', ומיהו שלשה בהודאות והלואות לאו מדאורייתא, אלא מדרבנן. גזירה משום יושבי קרנות, תגרין שאין בקיאים בטיב דינין, ויזכה את החייב ויחייב את הזכאי.

Term Note

(Hoda'ah v'halva'ah) | הודאה והלואה

Ordinary money cases, such as admissions, loans, and debts. These are different from fines or punishments.

SUGYA NOTE

The Gemara establishes that, at the level of pure Torah law, one judge may decide a money case. Rav Acha learns this from “with justice shall you judge your fellow,” which is written in the singular. Rashi explains that this applies to cases of admission and loan, which by the basic law do not need a panel of three.

The Sages, however, made a law that money cases should not be heard with fewer than three judges. Their concern was *yoshevei keranos*: people who do not really understand Torah law and judgment. If such people were allowed to judge alone, they might free the guilty and obligate the innocent. To keep judgment sound and faithful to Torah law, the Sages set the court at three.

מבואר בגמ' בסנהדרין (ג.) דמעיקר דין תורה, אף דיין אחד כשר לדון בדיני ממונות, וכדדרש רב אחא בריה דרב איקא מן הפסוק “בצדק תשפוט עמיתך”, שנאמר בלשון יחיד. ופירש רש”י דדין זה נאמר בהודאות והלואות, שמעיקר הדין אין צורך בבית דין של שלשה.

אמנם חכמים תיקנו שלא ידונו דיני ממונות בפחות משלשה דיינים, וגזרו כן משום “יושבי קרנות”, דהיינו אנשים שאינם בקיאים בטיב דינים ובדרכי המשפט. וחששו חז”ל שאם יתירו לדון ביחיד, יבואו הדיוטות שאינם ראויים לדון בין בעלי דינים, ועל ידי כך יזכו את החייב ויחייבו את הזכאי. לפיכך העמידו חז”ל את הדין על בית דין של שלשה, כדי שיהא הדין נעשה כראוי ועל פי דיני התורה.

Takeaway

By the letter of Torah law, one judge can decide a money case. The requirement of three is a Rabbinic safeguard against unqualified judges.

קצות החושן, סימן ג' ס”ק א' | Ketzos HaChoshen, Siman 3:1

Rabbi Aryeh Leib HaKohen Heller (1745–1812) was a Galician rabbi and one of the great analytic minds of his time. His Ketzos HaChoshen, on the money sections of Shulchan Aruch, became a foundation of yeshiva learning. It is famous for showing the inner logic of the law.

The Rambam writes in chapter 2 of Hilchos Sanhedrin: “One judge may judge by Torah law, as the verse says, ‘With justice shall you judge your fellow,’ and by Rabbinic law, three.” This follows the view of Rav Acha and Shmuel in Sanhedrin, that by Torah law one judge is enough.

But the sugya in Perek HaChovel in Bava Kama and Perek HaMegaresh in Gittin seems to imply that even in money cases we require three experts by Torah law. The Gemara says there, regarding cases of admission and loan, that “we act as agents of the earlier courts.” This implies that without this, we would have no power to judge cases of admission and loan. From this, several poskim, highly learned experts

וז”ל, זה לשון הרמב”ם בפ”ב מהל’ סנהדרין (ה”י) מותר לאחד לדון מן התורה שנא’ בצדק תשפוט עמיתך, ומדברי סופרים שלשה. והוא כדעת רב אחא ושמואל (סנהדרין, ג.) דבר תורה בחד סגי, אבל סוגיא דפרק החובל (ב”ק, פ”ד:) ופרק המגרש (גיטין, פ”ח:) משמע דאפי’ בדיני ממונות בעינן תלתא מומחין מן התורה, דאמרו שם גבי הודאות והלואות דאנן שליחותיה דקמאי קאי עבדינן, משמע דלולי זאת אין בידינו לדין דיני הודאות והלואות,

in Jewish law who can decide how existing laws apply to new or complex situations, brought proof that even cases of admission and loan require three experts by Torah law.

ומזה הביאו כמה פוסקים ראיה דאפי' בדיני הודאות והלואות מן התורה בעינן שלשה מומחין.

Term Note

shelichusayhu dekamai | שליחותייהו דקמאי

“As agents of the earlier ones.” Later courts use the authority of the great expert courts of earlier generations due to modern judges lacking formal Semicha, ordination that traces back to Moshe Rabeinu.

SUGYA NOTE

The Ketzos points out a problem in the Rambam. The Rambam rules like Rav Acha, that one judge is enough by Torah law and that three are required only by Rabbinic law. But the sugyos in Bava Kama and Gittin seem hard to fit with this. They explain that nowadays we judge cases of admission and loan only because “we act as agents of the earlier courts.” That sounds like without this authority from the expert courts of earlier generations, we would have no power to judge at all.

Because of these sugyos, early authorities and later halachic authorities, proved that even cases of admission and loan require, by Torah law, three expert judges. What we do today is possible only through *shelichusayhu dekamai*: today’s judges act as agents of the earlier expert courts. If so, the Rambam’s view needs explanation. How can he rule that one judge is valid by Torah law, if the basic law seems to require three experts?

והקצוה"ח (סק"א) העיר על דברי הרמב"ם שפסק כדעת רב אחא, דמן התורה דיין אחד כשר לדון בדיני ממונות, ורק מדרבנן הצריכו בית דין של שלשה. דלכאורה סוגיות הש"ס בב"ק (פ"ד:) ובגיטין (פ"ח:) אינן מתיישבות עם יסוד זה, שהרי מבואר שם דהאידנא אין אנו דנים דיני הודאות והלואות אלא משום ד"אנן שליחותייהו דקמאי עבדינן". ומשמע להדיא דאלמלא כח השליחות שקיבלנו מבתי הדין המומחין שבדורות הראשונים, לא היה בידינו כח לדון כלל.

ומכח סוגיות אלו הוכיחו כמה מן הראשונים והפוסקים, דאף בדיני הודאות והלואות בעינן מן התורה בית דין של שלשה מומחין, ומה שאנו דנים בזמן הזה אינו אלא מכח התקנה דשליחותייהו דקמאי. ולפי זה צ"ע טובא על שיטת הרמב"ם, דהיאך פסק דמן התורה חד נמי כשר לדון, דלכאורה בעינן שלשה מומחין מעיקר הדין.

Takeaway

The Rambam allows one judge by Torah law, while the other sources appear to require three expert judges

III. Two Different Powers

Deciding the law is not the same as forcing it

קצות החושן, סימן ג' ס"ק א' | Ketzos HaChoshen, Siman 3:1

Rabbi Aryeh Leib HaKohen Heller (1745-1812) was a Galician rabbi and one of the great analytic minds of his time. His Ketzos HaChoshen, on the money sections of Shulchan Aruch, became a foundation of yeshiva learning. It is famous for showing the inner logic of the law.

It seems this can be answered based on what is clear from Tosafos: even if we say that by Torah law one judge is enough to judge, still, for matters of force one certainly needs experts.

וז"ל, ונראה ליישב לפי מה שמבואר מדברי תוס' דאפי' נימא דמן התורה בחד סגי לדון אבל עכ"פ בדיני כפיה ודאי צריך מומחין.

SUGYA NOTE

The point is that saying the law and forcing the law are not the same. A ruling can be given even by one person, even a non-expert. But forcing a person to do what the ruling requires needs expert judges.

מבואר מדברי הקצות שעצם דיני המשפט יכולים להיעשות אף ע"י יחיד ואפילו הדיוט, אולם במקום שיש עניין של כפייה על בעל הדין לקיים את המוטל עליו בעינן מומחין.

Takeaway

Deciding the law and forcing the law are different powers.

נתיבות המשפט, סימן ג' ס"ק א' | Nesivos HaMishpat, Siman 3:1

Rabbi Yaakov Lorberbaum (1760-1832) served as rabbi of Lissa, today Leszno, Poland. His Nesivos HaMishpat is one of the classic works on monetary law. It is often learned together with the Ketzos HaChoshen.

In my humble opinion, this is not so. Since it is similar to the case of someone who is told to make a sukkah and does not do it, where we force him to fulfill the mitzvah, every person is commanded to separate his fellow from sin, even someone who is not part of a *Beis Din*.

וז"ל, נלפענ"ד דליתא דכיון דדמי לעשה סוכה ואינו עושה דכופין אותו לקיים המצוה, כל אדם מצווה להפריש חברו מאיסור אפי' מי שאינו בכלל ב"ד.

SUGYA NOTE

In other words, the Ketzos maintains that issuing the actual ruling can be done even by a single individual, even one who is not a trained judge. But once it comes to actually forcing the litigant to comply with what the law demands of him, that requires genuine experts. The Nesivos disagrees with this, arguing that the power to coerce someone into fulfilling a mitzvah was never given exclusively to beis din. Rather, every Jew is obligated to stop his fellow from sinning and to compel him to fulfill the mitzvah.

כלומר, דלדעת הקצות, עצם פסיקת הדין יכולה להיעשות אף ע"י יחיד ואפילו הדיוט, אולם במקום שיש עניין של כפייה על בעל הדין לקיים את המוטל עליו, בעינן מומחין. והשיג הנתיבות וסובר דכפייה לקיום מצוה אינה מסורה דוקא לבי"ד, אלא כל אדם מישראל מצווה להפריש את חברו מן האיסור ולכופו לקיים את המצוה.

משובב נתיבות, סימן ג' ס"ק א' | Meshovev Nesivos, Siman 3:1

Meshovev Nesivos was written by Rabbi Aryeh Leib Heller, the same author as the Ketzos. In it, he returns to issues raised against the Ketzos and sharpens his own position. This makes it an important window into how the Ketzos understood his own idea.

What the Gemara says about a pierced slave whose years of service have ended, that his master may hit him to separate him from the prohibition of the maidservant, is only to separate him from a prohibition. The same is true if someone sees his fellow wearing shaatnez. He may remove it from him even in the marketplace.

But to force someone to fulfill a positive mitzvah, such as one who does not make a sukkah or does not give charity, for that a *Beis Din* is specifically required.

וז"ל, ומה שאמרו בנרצע שכלו ימיו דיכול רבו להכותו להפרישו מאיסור שפחה, היינו להפרישו מאיסור, וכן מי שרואה חברו לובש שעטנז יכול לפושטו מעליו אפי' בשוק, אבל לכופו לקיים מצות עשה כגון מי שאינו עושה סוכה או אינו נותן צדקה, לזה צריך ב"ד דוקא.

Term Note

hafrashah mei'issur | הפרשה מאיסור

Stopping someone from doing a prohibition. This is different from forcing someone to do a positive act.

Term Note

mitzvas aseh / lo sa'aseh | מצות עשה / לא תעשה

A *positive mitzvah* is something the Torah commands a person to do. A *negative* commandment is something the Torah tells a person not to do.

SUGYA NOTE

Here the line is drawn carefully: stopping someone from doing a sin is not the same as forcing someone to do a positive mitzvah.

A master hitting a freed slave to keep him from a forbidden relationship, or removing shaatnez, a forbidden mixture of wool and linen, from someone even in public, are cases of stopping a sin. In those cases, every Jew may act and court authority is not needed.

But forcing a person to do a positive mitzvah, such as building a sukkah or giving charity, is not given to the individual. It belongs specifically to *Beis Din*. That is the type of force being discussed here: forcing someone to fulfill an obligation belongs to *Beis Din*, not to every person.

דהיינו שיש לחלק בין כפייה לקיום מצות עשה. מאיסור לבין כפייה לקיום מצות עשה. דמה שאמרו בעבד נרצע שכלו ימיו שרבו רשאי להכותו כדי להפרישו מאיסור שפחה, וכן הדין במי שרואה את חבירו לובש שעטנז שיכול לפושטו מעליו אפילו בשוק, כל זה אינו אלא בגדר הפרשה מאיסור, שבזה כל אדם מִישראל מצווה לפעול ואין צריך סמכות ב"ד. אבל לכפות אדם לקיים מצות עשה, כגון לעשות סוכה או לתת צדקה, אין הדבר מסור ליחיד אלא דוקא לב"ד, ועל זה דיבר הקצות שענייני כפייה לקיום חיוב מוטלים על ב"ד ולא על כל אדם.

Takeaway

Stopping a sin may fall to every Jew. Forcing a positive mitzvah belongs to the court.

IV. Forcing a Mitzvah in Practice

Marriage and the limits of a court's reach today

מנחת חינוך, מצוה תקנ"ז-תקנ"ח, ס"ק כ' | Minchas Chinuch, Mitzvah 557-558:20

Rabbi Yosef Babad (1801-1874) was a Galician rabbi who led the community of Tarnopol. His Minchas Chinuch, written on the Sefer HaChinuch's list of the 613 mitzvos, is famous for raising sharp questions on nearly every mitzvah. It became a classic tool for learning the deep structure of mitzvos.

What Tosafos wrote, that forcing requires an expert *Beis Din*, applies specifically to a positive, such as "I will not make a sukkah." That is a positive mitzvah, and he wants to avoid it by doing nothing.

But with a prohibition, if he wants to violate it, even by doing nothing, since a prohibition is more severe, there is a mitzvah on all of Israel to force him not to violate it.

וז"ל, הא דכתבו התוס' דכפיה צריכה ב"ד מומחה, היינו דוקא במצות עשה כגון סוכה איני עושה וכו' דהוא מצות עשה ורוצה לעבור בשב ואל תעשה, אבל בלאו, אם רוצה לעבור ואפי' בשב ולא תעשה, דלאו חמור יותר, מצוה על כל ישראל לכופ אותו שלא יעבור.

Sugya Note

It would appear that the Minchas Chinuch follows the same opinion as the Ketzos. The Ketzos distinguishes between coercing the fulfillment of a positive commandment and preventing the violation of a negative commandment. Compelling a person to perform a positive mitzvah, such as building a sukkah or giving tzedakah, is a power reserved for Beis Din. However, preventing a person from committing a negative commandment falls under the obligation of preventing someone from committing a sin and may be done by any Jew.

Similarly, the Minchas Chinuch explains that Tosafos' requirement of an expert Beis Din applies only to coercion regarding a positive commandment. In contrast, where a person seeks to violate a prohibition, even through passive inaction, every Jew is obligated to prevent him from doing so. Thus, both the Ketzos and Minchas Chinuch draw the same fundamental distinction: coercion to perform a mitzvas asah belongs to Beis Din, whereas preventing a wrongdoing is the responsibility of every Jew.

Shulchan Aruch, Even HaEzer 1:3 | שולחן ערוך, אבן העזר, סימן א' סעיף ג'

Rabbi Yosef Karo (1488-1575) was born in Spain and later settled in Tzfas, in Eretz Yisrael. His Shulchan Aruch became the most widely accepted code of Jewish law. It is the basic halachic framework used across the Jewish world.

It is a mitzvah upon every man to marry. One who has passed the age of twenty and does not want to marry, *Beis Din* forces him to marry in order to fulfill the mitzvah of having children.

וז"ל, מצוה על כל אדם שישא אשה וכו' ומי שעברו עליו כ' שנה ואינו רוצה לישא, ב"ד כופין אותו לישא כדי לקיים מצוה פריה ורביה.

SUGYA NOTE

One point here is especially important. The Shulchan Aruch gives this power specifically to Beis Din. It is the court that may force him to marry so that he will fulfill the mitzvah of having children.

ונראה מלשון השו"ע דדוקא ב"ד כופין אותו לישא כדי לקיים מצות עשה פריה ורביה.

Rema, ad loc. | רמ"א, שם

Rabbi Moshe Isserles (c. 1530-1572) lived in Kraków, Poland. His glosses on the Shulchan Aruch record Ashkenazic rulings and customs. Because of his work, the Shulchan Aruch became the shared code for both Sephardic and Ashkenazic communities.

In our time, the custom is not to force regarding this.

וז"ל, ובזה"ז נהגו שלא לכופ ע"ז.

SUGYA NOTE

Meaning, since nowadays we do not have a court of expert judges, there is no body able to force someone to perform a positive mitzvah. As explained above, in the Ketzos, force in positive mitzvos rests specifically with an expert *Beis Din*.

דהיינו דכיון בזה"ז ליכא ב"ד מומחין א"א לכופו כדי לעשות מצות עשה, דדוקא מוטל על הבי"ד של מומחין לדון בכפייה במצוות עשה כפירוש הקצות הנ"ל.

SUGYA NOTE

But a deeper question remains: what is the real difference between a positive mitzvah and a prohibition?

For a positive mitzvah, we find a power of force that is given to a court of experts. For a prohibition, there is no court-force at all, only a general duty on every person to stop his fellow from sinning. The root of that split needs explanation.

There is a sharper form of the question. The Meshovev Nesivos itself treats stopping a sin as ordinary hitting, while a court's force to make someone perform a positive mitzvah is much more severe, up to the point where the soul departs. Why, when there is even a duty to stop a prohibition, is that only ordinary hitting, while for a positive mitzvah the Torah gives the court such strong power? What is the root of the divide between these two kinds of mitzvos?

אמנם עדיין צריך לבאר מהי הנפקא מינה בין מצות עשה למצות לא תעשה, דבמצות עשה מצינו דין כפייה המסור לבית דין של מומחין, ואילו במצות לא תעשה אין זה מדין כפייה של בית דין כלל, אלא חיוב כללי המוטל על כל אחד ואחד להפריש את חברו מן האיסור, וצ"ע ביסוד חילוק זה. ועוד הקשה, דבשובב נתיבות גופא כתב שאף הפרשה מאיסור אינה אלא הכאה בעלמא, ואילו כפיית בית דין לקיום מצות עשה היא הכאה חמורה עד שתצא נפשו. ויש לעיין מהו גדר ההבדל, מדוע במצות לא תעשה, אף שיש חיוב להפריש מן האיסור, אין הדבר אלא הכאה בעלמא, ואילו במצות עשה מסרה תורה לבית דין כח הכפייה חמור כל כך, עד שמכין אותו עד שתצא נפשו, ומהו יסוד החלוקה בין שני סוגי מצוות אלו, וצ"ע.

Takeaway

Because forcing a positive mitzvah requires an expert court, and we no longer have one, that power is not used today in the same way. But why this power is so strong still needs explanation.

V. Makkas Mardus

A kind of force that does not follow the rules of regular punishment

תוספתא מכות, פ"ג ה"י | Tosefta, Makkos 3:10

The Tosefta is an early collection of teachings from the time of the Mishnah, arranged in a similar order. It often preserves rulings and details that the Mishnah leaves out. This makes it an important companion to the Mishnah.

One who enters a field in which a grave was lost, enters a *beis haperas* (a field in which a grave was plowed over, causing bone fragments to become scattered throughout the area and creating a rabbinic concern of *tumah* - impurity) enters the land of the nations (the sages decreed impurity upon the land of the nations due to the possibility of unmarked graves), or leaves *Eretz Yisrael* is subject to *makkas mardus*, lashes for discipline.

Torah lashes are forty minus one. The court estimates him: if he can handle the lashes, he receives them, and if not, he does not. Lashes for rebellion are not like that. Rather, they hit him until he accepts upon himself to do the right thing, or until his soul departs.

נכנס לשדה שאבד בה קבר וכו', נכנס לבית הפרס או לארץ העמים, או שיצא לחו"ל, מכין אותו מכת מרדות, מכת תורה מ' חסר א' אומדין אותו אם יש לו ללקות לוקה, אם לא אינו לוקה, מכת מרדות אינו כן, אלא מכין אותו עד שיקבל עליו או עד שתצא נפשו.

Term Note

מלקות דאורייתא | malkos d'Oraisa.

Toran mandated lashes. This is the fixed Torah punishment of forty minus one lashes.

Term Note

מכת מרדות | *makkas mardus*.

"Lashes for rebellion." These are disciplinary lashes given by a court to someone who rebels against Torah law or Rabbinic law.

Term Note

עד שתצא נפשו | *ad sheteitzei nafsho*.

"Until his soul leaves." In this sugya it means up to the edge of danger to life, not that *Beis Din* actually kills him.

SUGYA NOTE

At first glance, *makkas mardus*, where one is hit until his soul departs, looks more severe than Torah lashes.

מבואר דדין מכת מרדות דמכין אותו עד שתצא נפשו יותר חמור ממכות דאורייתא.

ר"ן, כתובות מ"ו ע"ב, ד"ה מכת מרדות | Ran, Kesubos 46b, s.v. Makkas Mardus | Rabbeinu Nissim ben Reuven Gerondi (c. 1320–1376) lived in Catalonia, Spain, and was a leading Talmud scholar and physician. His commentary on the Rif is one of the standard works of Talmud study. Here he quotes the Aruch, the great Talmudic dictionary of Rabbi Nossan of Rome (1035–1106).

The Aruch explains: Torah lashes are for those liable for prohibitions, with estimate and warning, and we require a measured strike.

But one who violates a positive mitzvah, such as sukkah or lulav, and does not perform it, is hit until his soul departs, without estimate and without the measured strike. The same is true for one who violates the words of the Sages, he is hit without number and without estimate.

Why is it called lashes of rebellion? Because he rebelled against the words of the Torah and the words of the Sages.

שהביא הערוך וז"ל פי' הערוך מלקות דאורייתא הוא על חייבי לאוין באומד ובהתראה ובעינן מכה משולשת וכו', אבל ועובר על מצוות עשה כגון סוכה ולולב ואינו עושה מכין אותו עד שתצא נפשו בלא אומד ובלא מכה משולשת, וכן עובר על דברי חכמים, מכין אותו בלא מספר ובלא אומד, ולמה קורין אותו מכת מרדות מפני שמרד בדברי תורה ובדברי סופרים.

SUGYA NOTE

The Ran, citing the Aruch, sets the contrast. Torah lashes apply only to violations of prohibitions, and they have all the formal rules: warning, estimate, and a fixed number.

By contrast, one who fails to perform a positive mitzvah, or who violates Rabbinic law, receives lashes of rebellion, which has no fixed amount and needs no estimate. The name itself points to what is happening: it is a response to rebellion against the words of the Torah and the Sages.

מבואר בר"ן בשם הערוך, דמלקות דאורייתא אינן אלא בחייבי לאוין, ובעינן בהן כל דיני מלקות של התראה, אומד ומנין קצוב. משא"כ במבטל מצות עשה או בעובר על דברי חכמים, דמכין אותו מכת מרדות, שאין לה שיעור קבוע ואינה צריכה אומד. ויסוד שמה הוא משום דהוי עונש על שמרד בדברי תורה או בדברי סופרים.

SUGYA NOTE

This is hard to understand. How can Rabbinic lashes be more severe than Torah lashes?

Torah lashes for a prohibition have clear limits.

וצ"ע היאך יתכן דמכות דרבנן יהיו חמורות ממכות דאורייתא, דבדין מלקות של לא תעשה מן התורה יש גדרים ברורים, אין מלקין

They are given only with warning, only forty minus one, and only through a set process. Rabbinic lashes seem to have none of these limits. The person is hit until he accepts to do what the Torah commands, or until his soul departs. The difference is difficult to understand.

אלא בהתראה, ואין המלקות אלא ארבעים חסר אחת, ויש סדר ודין קבוע למלקות. ואילו במכות דרבנן, אין לכאורה גדרים אלו כלל, אלא מלקין אותו עד שיקבל עליו לעשות מה שציותה התורה או עד שתצא נפשו, והדבר תמוה.

Takeaway

Torah lashes are measured and capped. Rebellious lashes look open-ended. To solve the problem, we have to ask what kind of force discipline lashes really are.

VI. The Brisker Definition

Punishment on the person, or power placed in the court's hands

חידושי הגרי"ז, נזיר כ"ג ע"א | Chiddushei HaGriz, Nazir 23a

Rabbi Yitzchak Zev Soloveitchik (1886–1959), known as the Brisker Rav, was the son of Rabbi Chaim Soloveitchik. He carried forward the Brisker method, which studies a law by defining its exact category. He escaped wartime Europe and rebuilt in Yerushalayim.

This kind of lashing is different at its root from the lashes of the Torah. The Torah lashes are an obligation and a punishment on the person himself for what he did wrong. The same is true of rabbinic lashes. They too are an obligation and a punishment on the person. But this kind of lashing is not that. It is not an obligation on the person at all. It is a rule given to the court. The court has the right to strike him and discipline him for breaking a rabbinic law or something like it. It works the same way a court can strike and punish someone just to stop a problem, using force to make him listen. But the person himself is never said to owe this kind of lashing.

Because of this, one can say that the rule of guessing how much a body can take does not apply here at all. This kind of lashing is not an obligation on the person, so there is no obligation to measure in the first place. Instead, it is a rule for the court. They strike him so he will agree to listen to the words of the Sages, both now and later. So the only

וז"ל, דמכת מרדות חלוק ביסוד דינו ממכות של תורה, דמכת מרדות אינו חיוב על הגברא שנתחייב על עבירתו מלקות מדרבנן כמו חיוב מלקות דאורייתא שהוא חיוב ועונש על הגברא, אלא שהוא דין על הב"ד שיש להם רשות להכותו ולרדותו על שער באיסור דרבנן וכדו', וכעין שב"ד מכין ועונשין למיגדר מילתא בתורת כפיה, אבל הגברא בעצמו אינו נקרא שהוא מחייב במכת מרדות וכו', ולפי"ז י"ל דבמכת מרדות לא שייך כלל דין אומד, דהא מכת מרדות אינו חיוב על הגברא שיהא שייך בו אומד בשיעור חיובו, אלא דהוא דין על הב"ד שיש להם להלקותו כדי שיקבל עליו עתה וגם להבא לשמוע לדברי חכמים, ומשו"ה שייך בזה רק שיעור עד שיקבל עליו לשמוע דבריהם או עד

limit here is this: they strike him until he agrees to listen, or until his life is in danger. That means right up to that point, but not past it. The real new idea here is that if he does not agree, they strike him as much as he can take, with no limit and no measuring, until he is in real danger of dying. Then they stop. This also answers the question the Ran asked about the Aruch. The Aruch says that even for something already done, they strike him until his life is in danger. The Ran asks, would that not make this worse than something from the Torah itself. But as we explained, striking him until his life is in danger is not a punishment at all. It is just power given to the court to strike him to make him listen, so he will not do it again. That is why they can properly push him this far to get him to accept the words of the Sages, even to the point where his life is in danger.

שתצא נפשו, והיינו עד ולא עד בכלל, ועיקר החידוש הוא דאם אינו מקבל עליו מלקין אותו כמה שיוכל ללקות בלא שום שיעור ואומד עד שיבוא לפיקו"נ ואז מניחים אותו. ולפי"ז ניהא גם קו' הר"ן על הערוך דס"ל דאף לשעבר מכין אותו עד שתצא נפשו, דא"כ חמור מד"ת, דכמו שנתבאר הרי אין ההכאה עד שתצא נפשו מדין עונש, אלא הוא רשות על בי"ד להכותו בתורת כפיה למיגדר מילתא, כדי שלא יעשה כן עוד פעם, ולכן שפיר יכולים לכפותו כדי לקבל דברי חכמים גם עד שתצא נפשו.

Term Note

גברא | (*gavra*).

The person himself, as the legal subject of the punishment or obligation.

SUGYA NOTE

At first, this sounds strange. How can court-imposed disciplinary lashes have fewer limits than the actual lashes of the Torah? The answer is that they are not the same type of law.

The Brisker Rav explains that disciplinary lashes are not the same kind of thing as regular Torah lashes.

Torah lashes are a punishment placed on the person because of the sin he committed. Since they are a real punishment, they come with strict rules. The person must have been warned before the sin. The court must check how many lashes his body can handle. And the number is fixed at thirty nine.

Disciplinary lashes are different. They are not a personal punishment placed on the sinner. They are a power given to the court. The court may strike and discipline a person in order to pressure him to listen to the Sages and fulfill what he is obligated to do.

מבואר מהגאב"ד דבריסק זצ"ל דיסוד גדול בגדר מכת מרדות, שהיא חלוקה בעצם מהותה ממלקות של תורה, דמלקות דאורייתא היא חיוב ועונש המוטל על הגברא מצד עבירתו, ולפיכך יש לה גדרים כגון התראה, אומד, ושיעור קצוב של ארבעים חסר אחת. לעומת זאת, מכת מרדות אינה חיוב על הגברא כלל, אלא דין המסור לבי"ד, רשות וכח בידם להכותו ולרדותו בתורת כפייה ומיגדר מילתא, כדי שיקבל עליו עתה ולהבא לשמוע לדברי חכמים ולקיים את המצוה. ממילא אין

That is why these lashes do not need the same estimate or fixed number. The goal is not to give him a measured punishment for the past. The goal is to get him to accept what he must do now and going forward. So the court may continue until he accepts, even up to the edge of danger to life, but not past that point.

This answers the question of how disciplinary lashes can seem harsher than Torah lashes. They are not harsher as a punishment, because they are not really punishment at all. They are the court's power to apply pressure so that a positive commandment should not be ignored.

שייך בה דין אומד ושיעור, אלא מלקין אותו עד שיקבל עליו לעשות, ואף עד שתצא נפשו, דהיינו עד גבול פיקוח נפש ולא בכלל. ולפי יסוד זה מתיישבת היטב התמיהה היאך מכת מרדות חמורה ממלקות דאורייתא, דאין זו חומרה בעונש, שכן אין כאן עונש כלל, אלא משום דין על הבי"ד שיש להם להלקותו כדי שלא לבטל מצוות עשה.

SUGYA NOTE

Now the earlier position falls into place. Specifically for positive mitzvos, *Beis Din* is charged to hit him until his soul departs, or until he does what he was commanded to do.

For a prohibition, by contrast, the force is only ordinary hitting. Every person has a duty to stop another Jew from sinning, but that is plain hitting. It is not the court's hitting until his soul departs.

The reason is that the court's force in a positive mitzvah is not punishment placed on the person. It is a special power given to the court to hit him so that a Torah mitzvah should not go unfulfilled.

That is why rebellious lashes does not have the measures and limits of Torah lashes. Torah lashes punish the person. *Makkas mardus*, discipline lashes is not punishment but force, so the person is hit until he accepts to perform the mitzvah, or until the edge of danger to life.

Now it makes sense that specifically for positive mitzvos, which have no Torah punishment, the Bais Din established court-force to secure their performance. But for prohibitions, where the Torah already placed the punishment of lashes on the person, there is no place for this kind of force until the soul departs. Instead, the fixed punishment of forty minus one applies.

ולפי"ז מתיישבת היטב שיטת הקצות, דדוקא במצוות עשה מוטל על ב"ד להכותו עד שתצא נפשו או לעשות ממה שצוה עליו, משא"כ באיסור לא תעשה אין בדיני כפייה אלא הכאה בעלמא, דחויב על כל אחד ואחד להכות כדי להפרישו מן האיסור, אך הכאה אינו אלא הכאה בעלמא לא כמלקין בי"ד עד שתצא נפשו והטעם בזה, משום שכפיית בי"ד במצות עשה אינה בגדר עונש המוטל על הגברא, אלא דין מיוחד על בית דין שיש בידם להלקותו כדי שלא תתבטל מצות עשה מן התורה. ולפיכך אין במכת מרדות שיעור וגדרים כשל מלקות דאורייתא, שהרי מלקות דאורייתא הן עונש על הגברא משא"כ מכת מרדות שאינה עונש אלא כפייה, ולפיכך מלקין אותו עד שיקבל עליו לקיים המצוה או עד גבול פיקוח נפש. ומעתה מובן שדוקא במצות עשה, דאין עליהן עונש דאורייתא, תיקנה התורה דיני כפייה על ידי בי"ד כדי לגדור את קיומן, אבל באיסורי לא תעשה, שכבר הטילה התורה על הגברא דיני עונש של מלקות, שוב אין מקום לכפייה כזו עד שתצא נפשו, אלא חל דין העונש הקצוב של ארבעים חסר אחת.

Takeaway

Torah lashes punish the person for the past. *Makkas mardus*, rebellious lashes is a power placed in the court's hands to protect Torah observance going forward, which is why it has no fixed measure.

Conclusion — Tracing the Arc

The journey runs like this. The verse in Vayikra, read by the Gemara in Sanhedrin through Rav Acha, lets a single judge decide a money case. Rashi ties this to admissions and loans and explains that the requirement of three is only a Rabbinic protection against unfit judges. The Rambam rules that way, but the Ketzos HaChoshen shows that the sugyos in Bava Kama and Gittin, with their language of acting “as agents of the earlier courts,” seem to demand three experts after all.

The strain is resolved by splitting the court's two powers. Deciding the law can be done by one, even a non-expert, but forcing the law requires experts. The next step presses back: perhaps every Jew may force a fellow Jew toward a mitzvah. Meshovev Nesivos draws the key line between stopping a prohibition, which falls to everyone, and forcing a positive mitzvah, which belongs to the court alone. The Minchas Chinuch sharpens that same line. The Shulchan Aruch shows the principle in practice,

where a court forces an unmarried man toward the mitzvah of having children, while the Rema records that today, without expert courts, we no longer force this.

That leaves a deeper puzzle, shown through the Tosefta, the Ran in the name of the Aruch, the Mishnah in Nazir, and Tosafos. *Makkas mardus*, rebellious lashes, hitting “until the soul departs,” looks more severe than the measured lashes of the Torah. The Brisker Rav gives the definition. Torah lashes are a punishment on the person for a past sin, with clear limits: warning, estimate, and forty minus one. *Makkas mardus* is not punishment at all. It is a power placed in the court's hands to protect Torah observance going forward, which is exactly why it has no fixed measure.

A ruling tells us what is true.

A court's force makes sure that truth is not ignored.

One judge may be enough to say the law.

Forcing it is another power entirely.